

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYELET SZAKLAPJA,

MINT

AZ „ERDÉLYI GAZDA“ ÖNÁLLÓ MELLÉKLETE.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A méhészetre vonatkozó minden közlemény a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendő (Ó-vár. Bástyá-utca 9. sz.)	A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, körí tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak a Méhész-egylet pénztárnoka Gebhardt Döméhez küldendők Kolozsvárt.	Egyleti tagok, a 2 frt rendes, illetőleg 1 frt körí tagsági díjért ugy az „Erdélyi Gazda“-t, mint a „Méhészeti Közlöny“-t díjtalanul kapják.
---	--	--

III-ik évfolyam.

1888. október 15.

20. szám.

Az egyesítésről általában.

Most, midőn a betelelési idény ugyszólva csak küszöbön van: azt hiszem, nem végzek felesleges munkát, ha e tárgyról egyet-mást leírok; megjegyezvén, hogy cikkem megírására tulajdonképen az az új egyesítő szer: az „Appiol“ kész-tetett.

Az egyesítés tudvalevőleg oly műtét, amit bizony nem örömezt végezünk; mindazonáltal mégis érteni kell, amennyiben van gyakorlati értéke és mert olykor legjobb akaratunk mellett sem vagyunk képesek igénybe vételét kikerülni. Leggyakrabban kell azért egyesíteni, mert a gyenge utórajokat is elfogadjuk; majd meg az időjárás volt olyan, melyben méheink keveset gyűjthettek; avagy egyes törzsrünk anyja pusztult el véletlenül; ezek s még több, itt fel nem említett körülmények miatt, ha egyesítünk kell: önkénynt következik, hogy a kevésbé rosszat választjuk, azaz két vagy több gyenge családot egyesítve, egy olyan egészet képezünk, mely hivatva lesz kárunk egy részét — elveszett fejszének nyelét — némileg megtöríteni, jóvá tenni.

Igaz, hogy talán mint mindent, ugy az egyesítést is sokkal könnyebb leírni, mint valóban megtenni; fő nehézsége leginkább abban kulminál, hogy a munkás méhek, mint szüntelen harcra készen álló tüzes amazonok: nem nézik jó szemmel, nem fogadják szívesen a hajlékukba beérő szakolt idegen atyafiakat; sőt a két család azonnal élet-halál tusára kél egymással, amikor aztán rendesen mindkét részről tömérdek halott és sebesült marad a küzdőtéren. Legeredetibb pedig a dologban az, hogy az ilyen háboruk költségeit mindig a méhesgazda fizeti meg, daczára annak, hogy a háborura nem szavazott s hogy az ő beleegyezése nélkül lett végrehajtvá.

Ez azonban még nem minden. Van ugyanis a méhek még egy, az egyesítést megnehezítő tulajdonsága is s ezen említést érdemlő s csakis a helycsere, vagy egyesítés alkalmával észlelhető tulajdonság: a — honvágy.

Ha egy önként kiköltözött, tehát természetes rajt a kiköltözés után néhány percz múlva — mig befogva lett —

közvetlen az imént ehhagyott anyakas mellé is állítjuk az, azért régi helyére vissza nem száll többé soha. De ha a rajt mesterkélással vonjuk el az anyatörzstől, vagy egy családot régi, megszokott helyéről más helyre viszünk, ugy csodálkozva kell tapasztalnunk: hogy a méh régi helyét nagyobb távolságról is napokig körül repkedi, vagyis látogatja; sőt ha a régi helyen bár csak üres kast találnak is, még akkor is szívesen abba bujkálnak s inkább éhen vesznek, semhogy a saját, de más helyen álló övéihez, anyjukhoz visszatérnének.

Kiviláglik ebből az, hogy a méheket nem annyira a szag, mint inkább ösztöne vezeti s hogy az új helyre tett család összes kijáró dolgozója visszatér a régi helyre; felkeresi azt még az esetben is, ha az új helyet akármilyen, nekik tetsző illattal árasztottuk el, vagy konzerváltuk. De kiviláglik még az is, hogy bármely időszakban, nemcsak nem tanácsos, hanem egyáltalában lehetetlen is a méhek egyesítése. Nem lehet ugyanis egyesíteni akkor, midőn méheink már gyakran, vagy több napon át künn repkédve, állóhelyeket teljesen megösmerték; nem tehát márczius közepétől késő őszig; szóval mindaddig, mig méheink a kijárását be nem szüntetik.

Tekintve azonban, hogy ez esetben az egyesítéssel már keveset érünk; hát az emberi ész sietett kifürkészni a méhek természetét; megösmerni, kitalálni, ami azoknak kedves, mi jó s ezek által az ember a méhek ura, parancsolója lett, amennyiben többször sikerül bizonyos műfogás által azokat megcsalni, félrevezetni. A többek közt legjobban igen emlegetik és dicsérik az „Appiol“-t, melyet hazánkban legelőször B. Ambrózy ösmertetett s most utóbb Töltényi Antal, veterán méhésznünk is mindenik szaklapba közzétette annak ismertetését.

Hogy mire basználható és mitől jó az Appiol, arra a kérdésre már megfelelték azok, kik azt gyakorlatilag kipróbálták, illetve alkalmazták. Azt írják, miszerint e szer le nem írható, meg nem nevezhető különös finom szagu, a méhek pedig illatát igen kedvelik, mely körülmény folytán

a családok egyesítésére kiválóan alkalmas, tehát ugyyszólva a hajdani „bájital“ bűvös erejével bír; ha tehát ezzel az egyesítendő családokat kissé befecskenkezzük, azt pár percz mulva bátran egyesíthetjük, összerakhatjuk mert ekkor egymást igen barátságosan fogadják, nem czivódnak, hanem békésen egybe olvadva, együtt maradnak.

És ezen szer mindennek daczára mégis hiányos, mert hiányzik belőle a „L e t h e“ vize, pedig enélkül nem ér semmit! Nem elég csak az, hogy méheink ne verekedjenek, mert ugyanezen sikert elérjük a m é z z e l é p u g y, mint az Appiolla; azt azonban, hogy a méhek régi helyöket feledjék, sem egyik, sem másik szerrel el nem érjük; tehát ez ellen nem segít csak a 3—4 kilométernyi távolság, mert tudvalevőleg, ily távolságra szállított törzs, mivel előtte egészen új, egészen ösmeretlen táj terül el, régi helyét fel nem keresi, illetve fel nem találja.

Van azonban — mint fennebb említém — oly időszak, amikor minden baj és minden szer nélkül is sikeresen egyesíthetünk. Ily időszak jelesen a kora tavasz, vagy pedig a késő ősz, mikor méheink vagy még nem repültek ki, vagy a kijárást már beszüntették; de sikeresen egyesíthetünk még a rajzási idénykor is, ha tudniillik egy, az ágrul fogott rajt egy gyengébb törzs erősítésére akarunk felhasználni; de mint mondom, ez esetben czélt érünk egy kevés mézzel is, amennyiben a két előbbi esetben a méh, ha mézzel permeteztetik be, szívesen barátkozik, míg az ágról fogott raj hasonló eljárással, mivel helye még nem volt, szívesen marad a már ugyis tiszta és barátságos hajlékban.

Mármost, ha tekintetbe vesszük, hogy ugyanegy telepen, a nyár folyamán sikeresen nem egyesíthetünk, — mert a méh régi helyére visszarepül — s hogy midőn a méhek ki nem röpülnek, akkor kevés mézes vagy czukros víz is teljesen közvetíti az egyesítendő két család közti tartós barátságot, akkor általános helyesléssel is kell fogadnunk e lapok t szerkesztőjének Töltényi: „U j t a l á l m á n y“ című cikkére tett ama találó megjegyzését, hogy: az Appiol-ért pénzt és pláne külföldre küldeni felesleges! — Részemről még hozzá teszem, miszerint a pénzma, mosusz és a többi szerek sem képesek méheink agyát annyira megzavarni, hogy azok régi helyökre vissza ne szálljanak s enélkül pedig egy szernek sincs valódi értéke.

Megengedem, hogy a fiatal, tehát még künn nem járt és költéssel telített lépeken ülő méhek a beadott kaptárban elfogadva lettek; itt azonban nem annyira a szer, mint inkább a költéses lépnek tulajdonítható az, hogy czivódás nem történt; mert mint rég tudva van, a méhek a költést, illetve fiasítást minden időben szívesen veszik; nem is lehet tehát csodálni, ha ilyenkor a lépen, illetve fiasításon ülő néhány fiatal méhet figyelemre sem méltatják.

Levonva most az ezen tényekből levonható tanulságokat, az eredmény, a végpont, melyhez elérünk az, hogy a külföldiek által nagy reklammal hirdettet ilynemű új találmányokat pártfogásunkba csakis azután vegyük, ha azoknak

gyakorlati értéke a méhek hajlamához mérten teljesen kétségen kívüli; előbb soha. —

Károlyi Gyula.

Abend András, méhészeti vándortanító jelentése, 1887. évi működéséről.

Abend András, méhészeti vándortanítónak az erdély-részi (VI) kerület méhészeti viszonyait feltüntető, igen érdekes évi jelentéséből közöljük az alábbiakat.

Április havában vette kezdetét külső működése helyben, azután kis és Nagy-Küküllő-vármegyében és pedig:

Nagy-Enyed, Segesvár, Nagy-Szőllős, Szász-Szt-László, Keresd, Szász-Kérd, Szász-Keresztur, Szász-Buda, Rádas, Sövénység, Kőhalom és Medgyesen tartott előadásokat. E körutazása alkalmával megnyerte az ügynek a Medgyesi jóhirű gazdasági intézet vezérférfiát, kik mindannyian kaptárokat rendeltek.

Május havában Torda-Aranyos, Kolozs és Csik-vármegyékben működött. Gyéres, gyéresi vonal 104 sz. őrház, Virágosvölgy, vasuti állomás, Kolozs-Barakka, Kolozs 89 sz. őrház, Apabida, Kolozsvár, Gyalu, Segesvár, Csik-Szereda, Kászon-Imper, Csik-Szt-Márton, Csik-Szépviz, Csik-Szépviz, Csik-Szt-Domokos, Gyergyó-Alfalu, Gyergyó-Szt-Domokos, Gyergyó-Szt-Miklós, Gyergyó-Ditró, Borszék községeiben tartott előadásokat. — Vándortanítónk azon óhaját fejezi ki, vajha a csikmegyei gazdasági egyesület, határozata értelmében, a minta méhest mielőbb létesítené; mert egyedül azzal lehetne a méhtenyésztés ügyét az egész megyében elősegíteni. — Csik-vármegyében a helyi viszonyok igen kedvezők a méhtenyésztésre; már azért is, mert a méhek késő őszig találnak mézelő virágokat, a mint ezt a Borszéken diszló, gyönyörű és nagyon szép évi jövedelemnek örvendő méhtelep is bizonyítja, hol a méz, szépségben vetélkedik az alföldi legszebb mézekkel.

Junius havában, előbb Kolozsvármegyében, azután Kis-, és Nagy-Küküllő-vármegyékben tartott előadásokat, u. m. Kolozs-Borsa, Fehérd, Keresd, Dános, Szász-Szt-László, Segesvár, fehéregyháza, Szász-Kérd, Szász-Keresztur, Szász-Buda, Rádas, Sövénység, Kőhalom, Erzsébetváros, éczeli 186 számú pályáőr, Somogyom, Medgyes, Hosszuaszó községekben.

Julius havában a m. k. államvasutak vonalain, méhészetrel foglalkozó személyzetnek méhtelepeit látogatta meg. Előbb Hunyad-vármegyében: onnan vissza térvén, a Tovisgyulafehérvári vasuti vonalon és részben Alsó-Fehérvármegyében működén, azután beutazta a Kis-Kapus-brassói vonalat; — végül Brassóba 48 órát töltve, kirándulást tett a csángó magyarok hétfalujába: Előadásokat tartott továbbá Kőrösbánya, Brád, Déva, Piski, Alvintz, Gyula-Fehérvár, Balázsfalva, Erzsébetváros 194 sz. pályáőr, 199 sz. pályáőr, 200 sz. pályáőr, héjasfalvai állomás, 212, 214 és 215 számú pályáőrök, Apátza vasuti állomás, Apátza községe 268 sz. pályáőr, Brassó 258 sz. pályáőr és a hétfalui, Bácsfalu, Türkös, Csernátfalu, Pürkeretz, Zajzon községekben.

Hétfaluba tartott kirándulását Koos Ferencz társaságában tette meg, és ama községeket egy nap alatt utazta be. Itt a kezdeményezés már megvan, amennyiben 5 községben foglalkoznak a mozgó szerkezetű kaptárakban való méhtenyésztéssel. Sajnos, hogy jóra való tevékenységükkel, a világtól mintegy elszigetelve élnek. — Igaz ugyan, hogy önjerejükre támaszkodva, az egymáshoz közel eső községekben, egymást tanítgatják; de egy szakközönyt sem járatnak. Nem tudnak semmit a méhészet terén utóbbi időkben felfedezett és ma már nélkülözhetlenné vált segédeszközökről. A magyar királyi államvasutak vonalain a VI-ik méhészeti kerületben méhtenyésztéssel foglalkozó személyzetet kevés kivétellel, e vonalakon összesen 208 jó és meddőn maradt méhcsaládot talált.

(Vége köv.)

Kivonat.

Az országos méhészeti egyesületnek f. évi augusztus 21-én tartott közgyűléséről, a „M. L.”-ban közzétett jegyzőkönyv alapján szükségesnek tartjuk közölni a következő kivonatot.

Kriesch János. Előadja, hogy Pécssett, az ottani kiállítás alkalmából, valamely oldalról „méhészeti vándorgyűlés” is programmba vétetett, a miről azonban az egyesület hivatalos értesítést egyfelől se kapott, bárha annak funkcionáriusaiul többnyire ezen egyesület tagjai vannak megüvezve. Azt hiszi, hogy daczára annak, hogy a kormány részéről erre felhíva nem lettünk, mégis helyes lenne, nehogy ott a méhészet neve egy esetleges kudarczczal kompromittáltassék, ha ő hozzá, ki a lemenetelre hajlandó, még többen az egyesületi tagok közül csatlakoznának és azon a kitézőtt napon ott megjelenének.

Tanos Pál. Nem akar neveket említeni, de felvilágosításul felemlíti, hogy néhány nap előtt érkezett az egyesülethez ez ügyben egy quasi hivatalos kérelem, hogy miután az, a ki a pécsi vándorgyűlést tervezte és a reá vonatkozó mozgalmat megindította, attól most teljesen visszavonul, nehogy a már minden lapban világgá kürtölt méhészeti vándorgyűlésből kudarcz váljék, menjünk le mi, egyik elnöknek, a másik jegyzőnek, a harmadik és a többiek, mindannyian már név szerint is designálva, előadóknak, a mire az illetők tervezett felolvasásainak tárgyai és czimei is már megállapítottak. Természetes, hogy ezen inszINUACZIÓNAK eleget tenni nem lehetett s így ő azonual megis irta az illetőnek, hogy ez a terv nem kivihető.

Göndöcs Benedek. Ha a kormány itt is mellőzte az orsz. egyesületet s csak akkor fordult szükségében hozzá, mikor már teljesen késő volt, akkor csak viselje is ő maga a bekövetkező kudarczért a felelősséget és odiumot. Indítványozza, hogy a pécsi lapokban demontáltassék a titkár által azon téves hír, mintha ebben a dologban valami része volna az országos egyesületnek.

Borszék Soma. A kormánynak sincs benne része,

mert az egész konfuziót Grand Miklós*) idézte elő, ki azt a mozgalmat maga kezdeményezte s most elejtette. Dömötör László pedig az, a ki, hogy valamit megmentsen, az országos egyesületet belevonta. Kijelenti tehát, hogy nem a kormány, hanem Grand demontálandó ott Pécssett.

Vámossy Mihály. Nem hiheti, hogy az a pécsi dolog Grandtól származnék és neki volna felróható, mivel Grand ő előtte már előre kijelentette, hogy a pécsi kiállításon részt venni nem fog; s így elhibázott dolognak tartaná, ha egy esetleges dementi csak úgy vaktában Grand ellen fordulna.

Elnök. A megesett hibát most már reperálni ugyse lehetvén, feleslegesnek tartaná, hogy bármiféle dementi irassék. Azt tartja, hogy mivel Kriesch igazgató alelnök ugy is lemenni ajánkozott, kéressék fel ő a felvilágosítások személyes megadására és az egyesület képviselésére.

Ez határozattá emeltetvén és tárgyalandó indítványok bejelentve nem lévén, elnök a közgyűlést berekesztette.

Ugyane jegyzőkönyvből megtudjuk azt is, hogy az érdemekben gazdag Göndöcs Benedek, elnök és Kriesch János, igazgató alelnök, hivatalukról lemondván, daczára annak, hogy további maradásra felkértek, kijelentették, hogy hivatalukat továbbra is megtartani nem akarják, s ezután történt meg a választás, melynek eredményéről tagtársainkat már előbb értesítettük. —

A fennebb közölt kivonattól kitűnik, hogy az országos méhészet-egyesület nem rendezte ugyan a pécsi „országos vándorgyűlés”-t. De a maga idejében tudomásul vette, hogy rendezte tik s nemcsak kimondta, hogy az arra vonatkozó közlést nem demontálja, hanem abban való résztvételt, a Kriesch kiküldetésével elhatározta, a lapokban közölt programot hallgatólag elfogadta s Kriesch maga is ígerte a gyűlésen való megjelenést. Tényleg azonban, csak Dömötör László és egyletünk küldötte: Szentgyörgyi Lajos jelent meg ott. —

Dolgozó méh az anyabölcsőben.

Az általam felvett kérdésre: — hogyan került egy kifejlődött dolgozó méh beoltozott anyabölcsőbe? — szíves volt Ábend András ur, jeles veterán méhésztársunk e lapok 18-ik számában a választ, illetve a kellő felvilágosítást megadni. Teljes elismeréssel vagyok Ábend ur alapos fejtegetései iránt és sietek kinyilvánítani, hogy a valóságban ép ugy volt, amint azt Ábend ur előadta, azaz: a teljesen kifejlett dolgozó, fejével befelé volt ama sirba temetve, melyet tulajdonképen — mint most Ábend urtól tudom — azért keresett csak fel, hogy a netán ott visszamaradt tápanyagot kényelmesen elfogyaszthassa.

De van Ábend ur tanulságos cikkében két olyan megjegyzés is, — melyek el nem hagyhatók észrevétel nélkül.

Ábend ur a többek közt azt írja: hogy tudomása szerint először történt részemről, hogy valamely kérdéssel a méhészet-közönséghez fordulok. Ezzel, ha jól értem, azt akarja bizonyítani: hogy elfogult, s tanulni nem akaró, makacs méhésztárs vagyok. Pedig a dolognak éppen ellenkezője áll, amennyiben én

*) Illetékes helyről vett értesülésük szerint Grand Miklós ur azt éppen nem idézte elő. Szerk.

bizony majd mindenik cikkemben kérdést vetek föl s nem is tudom bevágni, míg hozzám jön kerületünk vándortanítója, hanem még más községekben is, felkeresem, csak azért, hogy — habár a fuvar-díj aldozata által is — valamit tanulhassak. Ha Abend úr lenne kerületem vándortanítója, úgy már rég arról győződött volna meg, hogy egyike vagyok a legszorgalmasabb tanítványoknak s hogy hol szóval, hol írásban, igen is gyakran és nagyon is sokat kérdezek.

E pontnál lévén: ki kell mondanom még azt is, miszerint irodalmunk majd mindég hoz egy-két kérdést a méhészközönség elé, de a méhészközönség, a kérdések tekintélyesebb felelőre rendszeresen felelet nélkül hagyja; a mi bár sajnos: de igaz.

Azt mondja Abend úr: „A méhek nem annyira tévedtek, mint a mily figyelmetlenek voltak egy körülményre, az anyabölcső ünnepélyes megnyitói.“ Ha csakugyan tévedtem, úgy tévedésem csak az lehet, hogy egy oly kérdésre kértem feleletet, melyet magamnak megmagyarázni nem tudtam, valamint nem tudtam egy körülményt megfigyelni ott, hol a szó szoros értelmében körülmény nem is létezett. Én midőn az inkriminált anyabölcsőt kezembe vettem, hát azon körülményre ügyelhettem csak, ami ily alkalommal elő jöhet. Jelen: szigorúan megvizsgáltam minden bölcst, nincsen-e megsértve, nincsen-e oldala kivágva s hogy kupakja be van-e zárva teljesen? Múrájuk készítéséhez kellett s így csakis pontosan megfigyelt példányokat használtunk fel, illetve szedtünk ki közönséges kupkasokból.

Egy felesleges példány visszamaradván: abban egy dolgozó-méh volt eltemetve; de „körülmény“ nem volt sem az anyabölcsőben, sem azon kívül, már pedig a hol semmi sincsen, ott még Boskó sem talál semmit! —

Lehet, hogy ba ott a hely színén rögtön kutattam, kérdés-ködtém volna: megkaptam volna azonnal a feleletet, de hát most már azon túl lévén, „só“ után köpenyeg. Annyit azonban Abend úr becses cikkéből konstataáltam: hogy bizony nem a anyabölcső ünnepélyes megnyitói, hanem valóság-gal a méhek tévedtek s hogy hasonló eset 30 évalatt többször fordulhat és fordul elő mint 8 év alatt s hogy emez eset semmi torzszülöttet létrehozó természeti tüneményt nem képez; ezen felhozott indokok tudvágyamat teljesen kielégítették s Abend urnak ismételtén szíves köszönetemet tolmácsolva: békét kíván

Károlyi Gyula.

Vegyes közlemények.

— **Grand Miklós.** méhészeti felügyelő f. hó 9-én Kolozsvárra érkezett. hol egy napot töltött. Egyletünk tagjai ez alkalomból a Pannoniában társas összejövetelt rendeztek, melyben igen számosan vettek részt. Ott voltak a többek között, Bodor L. alelnök; Szentgyörgyi L. főtitkár; Gebhardt D. pénztárnok; továbbá Boér S., Csiki I., Csiki L., Gazsi J., Hirschfeld S. Glück, Wieder J. Az első pohárköszöntőt egyletünk alelnöke mondotta Grand Miklósra, kiemelve az országos méhészet felvirágoztatása körül szerzett bökros érdemeit, melyekért minden valódi méhészt s így az erdélyrészi méhészt egylet tagjai is mindig hálással fognak reá emlékezni. Ezután Grand Miklós, Szentgyörgyi Lajos, Balázs Endre s mások emeltek poharat, Grandért s a jelenvoltak közül többekért. A rendkívül kedélyes multság éjjel utánig tartott.

— **Abend András.** VI. kerület méh. tanítója, utazási programja október hóban. Október hó 14-én Tövisen, 15-én Balászfalván, 16-án Hosszu-Aszon, 17-én Héjasfalván, 18-án Fehéregyházán, 19—20-án Keresden tartandó méhészeti előadásokat. (E program feltételes, t. i. ha felsőbb helyről előzetesen jóvá hagyatik.)

— **Méhészeti kiállítás.** Most vettük a Bács-Bodrogh-vármegyei méhészt egylet felhívását, mely szerint, em-

litett méhészt egylet által október 13—16 napján tartandó kiállítás alkalmából méhészteti kiállítást rendez s ugyanazon alkalommal közgyűlést és vándorgyűlést tart.

— **A budapesti kereskedelmi muzeum** időleges méz-kiállítása, mint lapunknak írják, sikerült. A kereslet kiválóan nagy, annyira, hogy több termelő már minden készletét eladta. Az árak kedvezők s mondhatni igen jók, mert a pergetett méz kilóját 50—100 krajczárral s a lépes mézet kilónként 120 fizetik.

— **A pécsi kiállításra vonatkozólag.** lapunk mult számában közölt jelentéssel kapcsolatosan megjegyezzük, hogy Dr. Hilbert István kaptára 24 orsz. méretű kerettel, keret sülyesztő léccel s 12 cm. vastag kettős falazattal van ellátva; fönn Ziebolcz-féle itatóval, — a fenéken Vogl-féle csatornával, Ára 6 frt 50 kr. — Ugyanannak mézpergetője, két keretre, ára 2 frt 50 kr., nem 9 frt, mint értesítésünkben tévesen állott, a mit ezennel helyreigazítunk.

— **Teendő a méhesben.** A rendkívül meleg októberben az anyaméhek nagyban hozzáálltak a petézéshez, a minek éppen nincs oka örülni a méhészeknek, mert nincs idő már a fiasítás megérülésére s minthogy a hives idők beálltával amugy is ki fogják hordani: a fiasítás csak eredmény nélküli anyagvesztést okoz, a mi különösen ott baj, hol a méhek már beteleltettek s lépesméz-készlet nem áll rendelkezésre. A ki végezte már a betelelést, a meleg napok alatt távolítsa el a szalma-tömést, a mézürből és a költő-ürt záró ablak megöl, hogy a kaptár belsejében csökkentse a meleget, ekként a fiasítás szaporodása korlátozva lesz. A hideg idők beálltával jó lesz átvizsgálni még a családokat; a méz-szegényeken segíteni kell.

A szerkesztő üzenetei.

— **T. Tamas Pál** urnak. Budapesten. A „Méhészteti L.“ legközelebbi számában lapunk szerkesztőjéhez intézett nyílt levélben azt írja Ön, hogy a „M. Közlöny“ rendszeres „hajszát“ úz az országos méhészteti egyesület ellen. Ezt a következtetést a pécsi vándorgyűlés és az országos m. egyesület tisztújító közgyűléséről szóló közleményekből merítvén: abbéli „kötelességünk“ teljesítésére hív föl, hogy közléseinket, a valóságnak megfelelően rectificáljuk. Lapunkban közölve van előbb az orsz. m. egylet közgyűlésének a pécsi vándorgyűlésre vonatkozó része. Sajnáljuk, hogy lapunk szűk tere miatt nem adhattuk az egész jegyzőkönyvet. A közlőtekből meggyőződhetnek azonban tagtársaink arról, hogy a pécsi vándorgyűlés sikertelensége miatt mennyiben terheli felelősség az országos egyesület ügyeit intéző egyéneket? A mennyiben helyet adtunk vándorgyűlésre vonatkozó közleményeknek: kötelességből tettük. A sajnónak nem lehet feladata a hibák elnézése; még kevésbé azoknak legyezgetése. Főként ott, a hol a közügy van érdekelve. A pécsi eset az ország valamennyi méhésztének érdeke ellen való volt. Mert nem tekintve egyebet: olyan bizalmatlanságot keltett, melynek többszörös, káros következményei elmaradhatatlanok. Arról biztosíthatjuk Önt, hogy ugy a szerkesztőt, mint mindazokat, kik ez irodalmi tüzhely körül csoportosultak: a nemes ügy iránti lelkesedés vezérli s épen ezért: valamint eddig tettük, ezután is, mind n befolyástól függetlenül, teljes nyíltsággal megmondjuk véleményünket, valahányszor szükségesnek tartjuk — legyen az akár helyeslő, akár rosszaló; még abban a tudatban is, hogy kellőmegtartást okozunk avval ott, a hol a személy áll a közügy helyén; még akkor is, ha czélelles inteniokkal gyanúsítanak, a mit azonban kénytelenek vagyunk visszautasítani. — **D. Á.** urnak. Veczel. A K. M. ur tagsági díját köszönettel vettük. A tsgási díjat fizető tagtársaink névjegyzékét ez év végén ki fogjuk adni. — **A. A.** urnak. Nagy-Enyed. Becses küldeményét köszönjük: a többire nézve magán levélben. —

Szerkesztésért felelős: **Bodor László.**

Felügyelő bizottság: **Álbu József, Fodor Gyula, Gebhardt Döme, Szentgyörgyi Lajos, Wieder József.**

Nyomatott Gámán János örököséinél Kolozsvárt. Bel-Középutca Minorita-épület.